TORAH TAVLIN IS ALSO AVAILABLE ONLINE TO VIEW ARCHIVES, STORIES.ARTICLES OF INTEREST OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. ORSENDANEMAILTO

שבת קודש פרשת תרומה – ב' דר"ח אדר תשפ"ה Shabbos Parshas Terumah - Parshas Shekalim - March 1, 2025

יהשביעת תשממנה ונמשתה ואכלו אביני עמד ויתרם תאכל חית השדה כז תעשה לכרמד לזיתד ... (כג-יא) - חומרת צער בעלי חיים תנה בזה הכתוב נתנה התורה ערך לחיי 'בעלי חיים' והורה לנו להתחשב עמהם, בשם שיש עניז נתינה לאביונים. כר יש עניז נתינה ל'בעלי חיים'. וכל עוד שלא זכו גם הם בחלקם, אסור לו לאדם לאסוף את הנשאר לו בשדהו לעצמו. מידה זו אינה ידועה

ל כך בקרב ההמוז. ולרוב אין אנו נותנים לב לצרכיהם ולצערם של בעלי חיים. אולם צלינו לדעת שעל פי השקפת התורה עלינו להתחשב עמהם. ולהיות זהיר מלצערם. חז"ל (ב"מ פה.) מספרים לנו אודות יסוריו הקשים של רבי יהודה הנשיא. שסבל י"ג שנים. כמחצית מאלו הי"ג סבל מאבן ששהה במקום יציאותיו, ובמחצית השניה היה סובל ממחלה שבפה. ויסוריו היו קשים מנשוא. וכשהלר לבית הכסא לעשות את צרכיו יה צועק בקולי קולות מרוב יסוריו. וכדי שלא יבחינו בצעקותיו היה שומר הסוסים של רבי מאכיל את בהמותיו באותה שעה שהיה רבי עושה צרכיו. כי סוסים עד אין

מספר היו לו לרבי, וכשהאכילו אותם היה קולם נשמע שלושה מילין, ובכך קיווה לטשטש את קולו של רבי, אך למעשה גברו צעקותיו של רבי ונשמעו גם ליורדי הים. ומספרת הגמרא שכל זה היה בסיבת 'צער בעלי חיים' וכר היה המעשה: עגלה אחת יתה והיו מעמידים אותה לשחיטה. וכיוז שמיאנה בשחיטתה הטמינה עצמה תחת לימתו של רבי, והבחין בה רבי והבין את כוונתה, והורה לה להסכים לשחיטתה. למסור עצמה לכר. שהרי לשם כר נוצרה. כששמעו על כר בשמים תמהו על כר האיר זינו מזלול בצערם של בעלי חיים, ועל אותה עבירה נענש ביסוריו הקשים. וכשם שבאו וסיבת צער בעלי חיים כך גם הלכו מסיבה זה, והיה זה כשהבחין רבי איך שאמתו מכבדת את הבית ומגרשת ב' חולדות, אמר לה רבי 'ורחמיו על כל מעשיו כתיב'!. אז

בר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי ... (כה-ב) - מעם נדבת המשכז

תנה כבר עמדו כל המפרשים על לשון הקרא, מדוע כתיב ״ויקחו״. הלו״ל ״ויתנו״. מי שנותן מתנה לנדבת המשכן, הרי הוא נותן מעצמו. ולשון ויקחו משמע שהוא לשון של כפיה. שכופיז אותו ליתז נדבה. וביאר **הגאוז ר' משה פיינשטייז זצ"ל (דרש משה)** זהטעם שכתיב "זיקחו" משום שהקב"ה לא רצה שיבנו המשכז אלא מאלו שנודבים מחמת שיודעים שאין הכסף והזהב שלהם אלא של הקב״ה, שלו הכסף והזהב רק שנתן בידו לפקדון. ושיהיה בידו שלא ליתן, ונמצא כשנותן אינו נותן בהקנאה כאדם שנותן מתנה משלו אלא כמנים להגראים ליקם את דבר שאינו שלו. ונמצא שהוא כלוקחים ממנו בעצמם ולא כנותו להם. והוסיף ר' משה. שמזה יש לכל אדם ללמוד גם בצדקה להחשיב שנותן לצדקה את שאינו שלו שיחשב כלקיחה.

אמנם יש לבאר דברי ר' משה, מדוע הקפיד הקב"ה לקבל נדבת המשכן דוקא ממי והוא נותן הנדבה עם הכרה זה שהוא כנותן דבר שאינו שלו. ויש כאן "ויקחו"? וצ"ב. ונראה לבאר הענין בהקדם ביאור התכלית של בנין המשכן. דכתיב (כה, ח): "ועשו מקדם ושכנתי בתוכם". הרי, התכלית של בנין המשכן היה כדי שיהיה מקום שראוי

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Chodesh Adar and the Four Parshivos

Parshas Shekalim. This *Shabbos* is the second day of *Rosh* Chodesh Adar, when we read Parshas Shekalim. It discusses the *Machatzis Hashekel* which every single Jew was required to donate to the *Mishkan* no matter who they were and how much money they had or didn't have. The Sages teach us that the greatest way to be happy is by giving *Tzedakah* and doing for others. The world feels the way to be happy is by indulging yourself in all of your desires, but we know that this is the furthest thing from the truth. In fact, the *Torah* teaches us that the way to find fulfillment and joy is by thinking about others and giving to them.

it is proper to focus on the *mitzvah* of *Talmud Torah*. The **Mishna Berurah** (1) quotes from earlier *Poskim* that when we read Parshas Shekalim on Shabbos, it is as if have we fulfilled paraphrases the posuk (2): "ונשלמה פרים שפתינו" - "Our lips shall substitute for bulls." This is one of the sources in Chazal that Magen Avraham holds can fulfill their chiyuv.

with one's lips (e.g. learning the sugvos) one is considered as if he sacrificed *korbonos*, or in the case of *Shekalim*, as if he donated to the purchasing of korbonos. This concept is also stated in the Gemara (3): כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב" "חטאת" - "Whoever learns the laws of a Chatos (sin offering) is as if he actually brought a Chatos." The **Maharsha** (4) explains that this is true of all korbonos. This concept is also the basis for reciting "Korbonos" daily, which somewhat makes up for the sacrifices and spices (ketores) that we cannot offer nowadays.

Krias HaTorah. Ladies are exempt from hearing the *kriah* of Parshas Shekalim, as they were exempt from giving Machatzis Hashekel to the Mishkan The same halacha **Learning is Like Fulfilling.** The week of *Parshas Shekalim*, applies to *Parshas Parah* and *Hachodesh*. There is a difference of opinion among the Poskim if ladies are obligated to hear the Kriah of Parshas Zachor before Purim (5). We rule that ladies should try to come to *shul* and hear it. the *mitzvah* of donating to the *Bais HaMikdash*. He If they cannot make it then, they can come to *shul* on *Purim* morning before *Megillah* and hear the *Purim Kriah* which the

ביז הריחיים – תבליז מדף היומי – סנהדריז עג.

to save the מחוייב הא"ן שו"ע first by trying to disable him, מרדף אחר חבירו להרגו first by trying to disable him. מחוייב אחר חבירו להרגו היקש fone is unable to be precise, he must kill the היקש explains (מסקנא if one is unable to be precise, he must kill the מיסקנא if one is unable to be precise. he must kill the מיסקנא from ערה המאורסה. Just like a ערה המאורסה. way be saved from her assailant by killing him, in our case of a יודף he is to be killed in order to save the מבדף. The Gemara brings a braysa that says, how do I know if I see someone drowning in the river that I must try to save him? Because i savs לה תעמוד על דם רעד We have the להצילו (להצילו: T**osfos** לא תעמוד על דם רעד that teaches להצילו (אי תעמוד על דם רעד) that teaches me I may kill to save my friends life, so certainly I must save him from drowning where there is no killing involved? מיכוש answers that our מיכוש makes the מצוה and l am oiver it if l don't save the רוצח פ"א טרו" ורצח מצוה and l am oiver it if l don't save the רוצח מיאנה. The ברצח מצוה savs: One who can save a . א תעמוד על דם רעד(2 לא תחוס עינד (1. לאוין 2 and is ower וקצותה את כפה מצות עשה the מצות שה but doesn't, is נערה המאורסה.

and פיקורת נפשות לס הלכה *klers.* is this דהל רוצח פ"אט"ו **ר' חיים** even at the expense of the ביקורת נפשות לס הלכה although we always say "אין דוחין נפש מפני נפש" and never kill one person to save another [מאי חזית דדמא דידך סומק טפין, here the מה"כ, ה"כ. teaches us that one must kill the רודף. Or is this a special דין that the חייב מיתה in order to save the הידף, but isn't a הרביף, but isn't a הלכות פיקח"ג io תוצאה. הלכה savs it is מסתבר like the second צד. Since we leam this from מערה המאורסה and that isn't a situation of "מיסו"ג, we see this is a separate הלכה.

איז ב"ד brings the העב"ם brings the של הרודף באחד מאיבריו .נרדף brings the הל' רוצת.פ"א. ה"ג'ו **גרי"ז ברוד**י brings the מייב מיתה but די מארבריו. the מכיב"ם holds there are 2 דינים regarding a רודף engarding a רודף holds there are 2 דינים holds there are 2 דינים 2 tregarding a ירודף is considered a and is "ברא קטילא regarding all ברא בערבי and is באחד כאבריו. athough it's באסור. איז לו דמים". although it's ברא קטילא. you are ברא קטילא. because when you could stop him נצרה the מצרה the מצרה and רשות to kill him is gone, but there remains the fact that the גברא קטילא and that doesn't go away. This is why אין ב"ד ממיתנין אותו overcomes the מרדף and is now seen chasing מאירי that is מסופק וf the מדרף overcomes the מדרף and is now seen chasing the ארדר, does the ex איבו now have a דיו of a אידי and may be killed, or does the שבו ברודף stay on the ex ברודף? He answers that since the אידים מולדים אוויים איבור אידי מולדים אוויים איבור אינים אוויים איבור אינים אוויים איבור אינים אוויים איבור אינים אי first try to save himself בארד כאיבריז, if he is now the aggressor and chasing the בארד באיבריז he apparently is safe, and therefore he should be treated as a הובל פ"ח] brings the רובל פ"ח] that the איב"ם that the הובל משנה למלך an outsider trying to save the הובל פ"ח] brings the מיבן himself since he is being chased & בהול is not בהול to try for נרדף other than (מנחת שלמה ח"א ס"ר] **ר" ש.ז. אורבד**. אחד מאיבריו says: although if there is no other way to save a (מנחת שלמה ח"א ס"ר) הי

Chacham Rabbeinu Chayim Ben Attar zt"l (Ohr HaChayim) would say:

"ייקחו לי תרומה" - Very often, the grievance of a poor person is that he feels that *Hashem* takes care of everyone else. but not him. When someone gives charity to that poor person, he refutes the poor person's complaint, but if someone refuses to give charity, he is confirming the poor man's grievance."

A Wise Man would say: "He who has health, has hope; and he who has hope, has everything, To place an ad or to dedicate in vour city for a simcha, vahrzeit or any reason, please send an email to:Torahtavlin@vahoo.com

Hang on TIGHT to our Loving '7 during all the Challenges! * In Shul/B'Tfila too -Be Mkabel!

855,400,5164 / Text 323,376,7607 / kvodshomavim.org

Mazel Tov Mr & Mrs Shmuel Heinemann & Mr & Mrs Motty Braun on the chasuna of their children Yehudis & Yosef. May the young couple be zoche to build'a Bayis Ne'eman B'Yisroel

ואפ״ה הוצרך להתייסר ביסורים קשים ומרים. [ואה״נ שהיה בזה גם צירוף של רצון ביסורים. כמסופר בגמ', בכ"ז רואים כי האמתלא לכך היה זה החטא הדק ובסיבתה הסכימו לייסרו באופן קשה מאוד. ועלינו לדעת כי ההלכה קובעת שאסור לו לאדם להקדים אכילתו לאכילתם של בעלי חיים שברשותו, ורק אחר שדאג וסיפק צרכיהם יכול לערוך שולחנו ולזוז את עצמו. זאת אומרת שבמידת מה הקפידה התורה על צערם של הבעלי חיים יותר מעל צערם של בני אדם. כי גם אם האדם רעב ורעבונו מצערו. אסור לו להשקיט צערו כל עוד שלא דאג לצערם של בעלי חיים התלויים בו. **אבי מורי זצוק"ל** היה זהיר מאור מאור בעניז זה. ולפעמים נדר שינה מעיניו כדי להקל על סבלה של חתול שהבחין בצערה. ולא זו בלבד, אלא ראה לנכון לספק צרכי בעלי חיים. הוא ז"ל היה מעמיד קיתונות של מים במקומות מסויומות כדי להרוות את צמאונם של החתולים הנמצאים ברחובות העיר. ונימוקו עמו. כי מה שאיז אנו מחוייבים לזונם הוא מפני שמוצאים הם בתור האשפתות במה להשביע את רעבונם. אולם במה להרוות את צמאונם אינם מוצאים שם על כן מז הראוי שאנו נספק להם מים. ורע עלי המעשה שלאחרונה התקינו בכמה עיירות 'פחי אשפה' עמוקים בארץ, וכתוצאה מכך אין הבעלי חיים יכולים לזון את עצמם מז האשפתות. ואין איש שם על לב שמצערים אותם ומונעים אוכל מפיהם. ועל המפקחים על צרכי רבים לשים עיז לכר לתקז את המעוות. כד הוינא טליא כשעדייז לא נוצרו כל חומרי הנקיון המצויים בימינו, אז היתה מין הכינה מצויה באויר, והיו עולים על המיטות ועל הבגדים. והיה אבי מורי זהיר ומזהיר שלא להורגם. והיה נוטלם בידו וזרקם על

אמרו בשמים בזכות שמרחם על בעלי חיים כך נרחם גם עליו, ואז נפסק יסוריו.

מזה המעשה רואים עד כמה מוטל על האדם להיות זהיר מצער בעלי חיים. שהרי

רבי לא ציער את העגלה בפועל, רק הורה לה להסכים לאותה סיבה שלכך נוצרה,

להשראת השכינה. והמקום שבו היתה השראת השכינה בתור המשכז. היה בבית קהק"ש מעל הארון מבין שני הכרובים. כדאיתא במדרש (שה"ש) על הקרא (א. יג): "צרור המר דודי לי בין שדי ילין" ז"ל, "בין שדי ילין – זו השכינה שהיתה נתונה בין שני הכרובים". ע"כ. הנה את כל הדברים שהוצרכו לבניית המשכז, הביאו כלל ישראל בנדבה. כדכת': "זיקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו". **והקשה ר"** יחוקאל לעוינשטיין (אור יחוקאל דרכי העבודה, עמ' נ"ה) דמדוע הוצרכו כלל לנדבת בנ״י. והלא לה׳ הארץ ומלואה, ומדוע לא יבנו המשכן בלא תרומתם? ותירץ שהמשכן היה המקום של השראת השכינה, וכדי שיזכו כלל ישראל להשראת השכינה, הכל תלוי במעשי האדם. ונמצא דנדבת המשכן לא היתה רק היכי תמצי שיהיה להם את הדברים שראוי לבנות בהם. אלא דזה גופא גרם להשראת השכינה. דהשראת השכינה תלוי כפי השיעור שפונה להשי״ת. זהו השיעור שזוכה שהשי״ת פונה אליו. וע"י הנדבות כל ישראל פנה להשי"ת. ומחמת כו זכו להשראת השכינה.

הריצפה, באמרו שהמה גם ברואים מהשי"ת ואסור לנו ליטול את חייהם.

וא"כ לפ"ז יש לבאר מדוע נדבת המשכן היו צריכין להיות דוקא במי שנותן עם הכרה זה שהוא נותן מכיר "לה' הארץ ומלאה", וכל מה שיש לנו הוא רק כפקדוז בידינו, ומה שאנו נותנין נדבת המשכן, אנו כנותנין דבר שאינו שלנו. שרק עם הכרה זה, שייך הנתינה להיות נתינה שיגרום השראת השכינה. שזהו עיקר הטעם לנתינת המשכז. וע"כ האופז הנתינה צריר להיות דוקא באופז זה. מאת הגאון מייר הדב בדוך הודטפלד טלוטיא, דעטר האט מולל עטרת חיים בדוך, קליבלנד הייטט

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי ... (כה-ב)

The **Baal Shem Tov** zt" notes that *Parshas Terumah*, containing the *mitzvah* of donating towards the building of the Mishkan, immediately follows Parshas Mishpatim, which concludes with receiving the Torah. The command to build the Mishkan was Hashem's way of telling Klal Yisroel to actualize their acceptance of the Torah. It wasn't enough to proclaim, "We will do and we will hear," and then return to their normal lives as if nothing had transpired. One who is spiritually inspired, but doesn't continue grow in his Avodas Hashem will unfortunately remain spiritually stagnant. The effort one expends in immortalizing his moments of spiritual elevation will be reflected in his personal growth and development.

In May 1948, Jordan's Arab Legion overran the eastern part of Jerusalem and occupied the Old City and its holy places. Following the 1948 War, Jordan continued to occupy East Jerusalem and what is now commonly referred to as the West Bank. This included the area the UN partition decision had allotted for an Arab state.

During the nineteen years of Jordanian occupation, Jordan refused to honor its undertaking in the armistice agreement to accord free access to the holy places, to cultural institutions, and use of the Jewish cemetery on Har Hazeisim, the Mount of Olives. Jews were barred from the Old City and denied access to the Kosel Hamaaravi and other holy places. The Jewish Quarter in the Old City was destroyed; fifty-eight synagogues were also destroyed or desecrated. Thousands of tombstones in the Jewish cemetery on *Har Hazeisim* were destroyed to pave a road and build fences and latrines in Jordanian army camps.

During the Jordanian occupation, Jerusalem was bisected by barbed wire, concrete barriers and walls. On a number of occasions Jordanian soldiers opened fire on the Jewish sections of Jerusalem.

A wedding was planned for Rosh Chodesh Tammuz, 5714 (1954). Many people were gathering in the Bnos Yerushalayim hall, as it was then known, in Jerusalem near the Jordanian border. Among the guests were **R' Yechezkel Levenstein** zt'l and **R'** Aharon Kotler zt"l - who arrived from New York to serve as mesader kiddushin for his student, the groom.

Suddenly, a great noise could be heard. Artillery boomed from the direction of the Old City. The Jordanians were shaking up the entire area. All the guests fell flat on the floor, and the lights were doused. From the street, strangers poured into the building. Tables were overturned, food and drink fell and spilled. There was noise and terror, both inside and out, "We could hear the explosions clearly," **R' Sholom Schwadron** zt"l, another guest, related. "Everybody was lying on the ground. The man next to me asked fearfully, 'What do we do now?' "We say viduy,' I answered."

Those were very difficult moments. One man scanned the crowd with his eyes, trying to locate his father; another shouted that he had lost his wife. The element of surprise had caused a terrible panic. There were no Jewish soldiers patrolling that area. The feeling of danger and peril was palpable. Every new sound aroused further fear.

"R' Aharon Kotler was also lying on the ground," R' Sholom continued to relate. "And what did R' Aharon Kotler say? What was the leader of the generation, the *Gadol Hador*, thinking about during the pandemonium and the terror?

"Ahhh, R' Aharon ... R' Aharon was pleading with Hakadosh Baruch Hu to spare his life. 'Ribbono Shel Olam, I want to learn your holy *Torah*!" One of his students was lying on the floor beside him; in fact, he was the one to later lift up R' Aharon. R' Sholom and others went to this student's house to ask what he had heard during those moments of prayer.

"After a long lull in the shooting," said the talmid, "I bent down to the Rosh Yeshivah, R' Aharon, to help him to his feet. I heard him say, 'Tatteh, I want to serve You and work for You.' Then I heard a few more snatches, in which he seemed to be talking to Hakadosh Baruch Hu and saying that there was still work for him to do in this world."

About an hour after the shooting had commenced, the all clear sounded. The crowd breathed a collective sigh of relief. Then, R' Sholom stepped into the picture. In his deep voice, he recited, "Lamenatzeach mizmor l'Dovid yancha Hashem b yom tzarah ...." The others echoed him, word for word - and their prayers flew straight up to Heaven. (Heroes of Courage, Israel Bookshop)

שמחו את ירושלם ... שישו אתה משוש ... (ישעי'סו-י)

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY AN UNEQUALLED HISTORIAN TO THE WEEKLY TO THE WEEKLY HAFTORAH BY AN UNEQUALLED HISTORIAN TO THE WEEKLY HAFTORIAN TO THE WEEKLY HATTORIAN TO THE WEEKLY

In the Haftorah of Shabbos Rosh Chodesh, Yeshaya reasons to daven for Moshiach HaNavi declares, "Rejoice with Jerusalem and be glad for her, all you who love her! Join in her jubilation ..." While it may seem like a simple platitude and generic statement proclaiming the beauty of the holy city, one might benefit from delving a bit deeper into it. What rejoicing is the *Navi* talking about? And join in what jubilation?

The Radomsker, R' Shloime Rabinowitz zt"l, explains that there are those who daven for the coming of Moshiach. but their intentions are all selfish. They want the galus to end and Moshiach to come purely because they want their fortunes to change, or to put an end to a bad situation they find themselves in. But this is obviously not the correct

Explains the Radomsker, *Hashem* is a partner in our efforts to bring *Moshiach*. The Almighty sees our efforts and helps us along based on our intentions. By davening for Moshiach for the wrong reasons, Hashem looks at us and expresses that this is not the true peace and tranquility intended for that time. As such, Hashem will withhold his support for our tefillos further hampering our efforts to actually bring *Moshiach* and end the *galus*.

The truly righteous individuals amongst us understand this and pray for the future arrival of Moshiach purely L'shem Shamavim, for the sake of heaven and upon them the Navi says, "Reioice! Join in her jubilation ..."

ועשית מנרת זהב מהור מקשה תיעשה המנורה ירכה וֹקנה גביעיה כפתריה ופרחיה ממנה יהיו ... (כה-לא)

CONCEPTS IN AVODAS HALEV FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT"L

The *Menorah* was intricately ornamented and designed, all from one chunk of gold. What is the deeper message that lies therein? Why is this holy vessel from the others? There's a pshat said over from the Chasam Sofer zt" explaining this posuk. He says that even the way we attempt to explain the Torah and expound on it must be "ממנה" - originating and derived from *Torah* sources, and not from outside influences. Those years were extremely turbulent ones; with the different "isms" (conservative, reform, haskala, etc.) wreaking havoc on so many Yidden, who nebech fell prey to the negative ideologies of the times. This is perhaps the driving thought behind the *pshat* of the Chasam Sofer.

Another explanation can be as follows. The Menorah corresponds to the Torah. The כפתרים and כבתרים can metaphorically be referring to all the other beautiful and enjoyable aspects of life. The *Torah* is teaching that even those "other" things in life must be "ממנה". For example, the vacations, excursions, downtime we tend to busy ourselves with are not antithetical to a *Torah* life. Rather, they must be conjoined with the *ratzon Hashem* and the *Torah*. We must always be cognizant of the fact that *Hashem* resides even in the most obscure vacation spots.

This idea is an excellent complement to the *vort* said by *tzadikim* on the words of *Chazal*, לתורה עתים קבעת. They explain that this refers to the *posukim* in *Koheles* which list the famous 28 עתים: עתים עת לטעת ועת לטעת ועת לעקור נטוע. עת יעתים להרוג ועת לרפוא עת לפרוץ ועת לבנות. עת לבכות ועת לשחוק עת ספוד ועת רקוד. עת להשליך אבנים ועת כנוס אבנים עת לחבוק ועת לרחק מחבק. עת לבקש ועת לאבד עת לשמור ועת להשליד. עת לקרוע ועת לתפור עת לחשות ועת לדבר. עת לאהב ועת לשנא עת מלחמה ועת שלום."

After 120 years on this earth, we will be asked if all of our עתנים were in sync with the Torah's way of life. Let us sincerely hope that in all our actions we can be שמים שם מקדש, living our lives as *Torah* true Jews 24/7.

משל למה הדבר דומה

דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה ... (כה-ב)

משל: During the war years, R' Avraham Kalmanovitz zt"l, Mir Rosh Yeshivah, was unceasing in his efforts to raise money for the Jews suffering in Europe. He was a talented orator, but even more than that, he was a gifted "fainter" - a skill he would employ to direct attention to the plight of the Jews. He didn't care that his *schnorring* (solicitation) during the war years made him unpopular, and he never missed an opportunity to make an appeal for life-saving funds.

At one synagogue function, he was spotted approaching the building, and measures were immediately taken to prevent him from entering. But they weren't quick enough. R' Kalmanovitz entered the building, and everyone knew that *Mishkan*! So next time we are approached by an uncanny and an appeal would soon follow. As they scrambled for a way to unrelenting solicitor - give him the benefit of the doubt, prevent him from reaching the podium, the rabbi put the because he is most likely a worthy individual!

crowd at ease. "I don't want to speak," he pledged to a swarm of unbelieving eyes. "All I want to do is say one word."

One word? Why, even the greatest fund solicitors in history could not crack open wallets with just one word. It was a safe gamble, they reasoned, and he certainly had them intrigued!

R' Kalmanovitz ascended to the podium and waited for the crowd to fall silent. Then, in a terrifying shrill, he belted out: "AAAHHH!!" and fell to the floor in a dead faint. "Breng vasser!" (bring water) they screamed as everyone looked on in anxious horror. R' Avraham regained conscious, lifted one eye and raised his voice: "Vasser brengt mir? Breng gelt!"

: The art of soliciting money for charity is quite old. Hashem himself solicited funds for the building of the

ועשית את הקרשים למשכן עצי שמים עמדים ... (כו-מוֹ)

GOLDEN NUGGETS ON THE PARSHA WITH A FOCUS ON LESSONS HOW TO SERVE HASHEM AND BE A BETTER JEW BY R'YEHOSHUA GOLD

Cedar wood was one of the materials used in building the Mishkan. The Medrash quotes Rav Chanina who said: "The world was not fit to utilize cedar trees. They were created only for the Mishkan and the Bais Hamikdash." What makes cedar trees so profoundly unique that the world did not deserve them?

The Seforim Hakedoshim tell us that every physical thing in this world correlates to something Ruchniyusdik. A cedar tree is no different. Rebbi Elazar was once riding his donkey when an exceedingly ugly man approached him. Rebbi Elazar made a disparaging comment to him, and when the *Talmidim* found out, he said in regret, "A person should always be soft like a reed and not stiff like a cedar." (Taanis 20). A cedar tree represents strength, resolve and firmness. Even today, cedar trees are known for their quality and resilience, and are often the source of solid wood products used in furniture. It is this *midah* that naturally has no place in this world, as Rebbi Elazar said, but for the *Mishkan* and *Bais Hamikdash*, it certainly did. Why is that?

There is a fascinating Gemara in Yoma (72). "Perhaps you will say, now that the Mishkan is no longer in use, their hope is lost and their chance is over. Therefore, the posuk states "עומדים" - to indicate that they "stand forever and ever." The like other parts of the Mishkan, were buried in the ground, and while the gold plate would naturally last, the wood should have become wormy and rotten. But it did not. Says the **Shem Mishmuel**, this idea is to give strength to us *Yidden*. The purpose of the Mishkan was to show how much Hashem loves us, and His desire to dwell amongst His children. One may have thought that today when we have no Home for *Hashem*, we should give up. Why would *Hashem* desire us even in such a morally low state? For this reason, *Hashem* chose cedars to be the source for the wood. To signify the lasting endurance of the bond we have with *Hashem*. Even today, we remain steadfast in our connection with *Hashem*, tough and undecayed, just like the cedar.